

2 söndagen efter påsk

Pastor Johannes Rydh
Evangelisk-lutherska kyrkan i Sverige

Predikan i Stockholm, 1 maj 2022

I Guds, Faderns + och Sonens och den helige Andes, namn. Amen.

Nåd vare med er, och frid från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

Bön: Käre himmelske Fader! Vi tackar dig för att du är den gode herden som gett ditt liv för att frälsa oss ovärdiga syndare. Låt din helige Ande komma till oss med ditt saliggörande ord och ge oss en rätt undervisning om herdeämbetet. Sänd goda arbetare till din skörd så att förkunnelsen går ut över hela världen. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. Amen.

Predikotext: Matt. 9:36–38 (2 årgången)

När Jesus såg folkskarorna, förbarmade han sig över dem, eftersom de var rivna och slagna, som får utan herde. Och han sade till sina lärjungar: ”Skörden är stor, men arbetarna är få. Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.”

Evangeliebokens överskrift för denna söndag är ”Herren vår herde”. Jesus har i evangelietexten talat om hur han är den gode herden, den som har givit sitt liv för fårens skull. Det är inget annat än påskens evangelium. De trogna i hans hjord lyssnar till hans röst och håller sig till honom, för att de vet att under hans beskydd är de trygga från vilddjuren. Herden leder dem till gott bete och till vatten. Han söker oförtröttligt upp det får som gått vilse. Jesus är den gode herden.

Men inget får söker själv upp en herde. Ute i det vilda, utan herdens vakande öga och beskydd, går det illa för fåren. Så är det för varje människa som inte tagit emot påskens frälsande budskap. Så var det för judarna i dagens predikotext. De var andligen *rivna och slagna, som får utan herde*.

Bilden av får och herde bär med sig innebörden att människorna *behöver* en herde. De är såsom tamdjur ute i det vilda, oförmögna att klara sig själva. Det är en aspekt som inte alls passar in det moderna individualistiska synsättet. Människan vill vara självständig och bestämma över sig själv, inte stå i någon beroendeställning till Gud.

Men Bibeln lär att människan är skapad till att följa Gud, att vara hans tjänare, att frukta och älska honom över allt. Gud skapade oss till sin avbild, men vi är inte hans jämlikar utan såsom får under hans herdeskap. Vi är helt beroende av honom, och utan honom är vi såsom förvillade tamdjur. Inbillningen att människan är självständig och suverän är en återklang av djävulens lögn till Adam och Eva, när han sade: ”ni ska bli som Gud”. Avvisandet av det rätta förhållandet till Gud som hans tjänare är ett uppror mot skapelseordningen. När de första människorna lät sig lockas av denna synd förde det med sig katastrofala följder. Gud hade allvarligt varnat: om de bröt mot hans heliga lag skulle de ”döden dö”.

Och så blev människorna *rivna och slagna, som får utan herde*. De kom in under syndens slaveri, i ett andligt mörker. Snart kom de som utgav sig för att vara herdor, men som i själva verket var falska och opålitliga, inhyrda herdor som flyr från vargen och överger hjorden. På Jesu tid var folkets andliga ledare de skriftlärdade och fariséerna, som förkunnade lagen i stor detaljrikedom, men inte ett ord om evangeliet. De menade att människan hade en god och en ond böjelse, och genom att bejaka den goda böjelsen och bestrida den onda kunde man uppfylla Guds lag. Så predikade de föreskrifter och bud och pålade folket att efterleva dem i syfte att vinna frälsningen. Som får som på egen hand försöker orientera sig i ödemarken och hitta fram till Guds hus.

Men den vägen är stängd. Människan kan inte klara sig utan Guds hjälp. De som lyssnade till undervisningen blev tyngda av lagens ok, men fick inte höra några tröstande ord om Guds förlåtelse. När Messias kom, den gode herden, förkastades han av de falska herdarna. Därför var judarnas andliga tillstånd bedrövt när Jesus kom till dem.

Det är i våra dagar inte bättre än det var hos judarna, ja man kan säga att det är ännu värre. Judarna hade ändå respekt för Guds lag, och läste hans heliga ord. I vårt moderna samhälle förkastar man Bibeln, förnekar skapelsen och dess ordningar, och intalar sig att allt bara uppkommit av en slump och att det inte finns någon högre makt eller syfte. Fåren är värre medfarna än vad de kan föreställa sig. Behovet av den gode herden är skriande. Utan honom går

alla förlorade. ”Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta.” (Apg. 4:12)

Men när Jesus såg de rivna och slagna fåren förbarmade han sig över deras ömkliga situation. Han vill alla syndares frälsning och erbjuder förlåtelsen för intet till var och en som tror. Hos Hesekiel läser vi:

Ty så säger Herren, Herren: Jag skall själv söka upp mina får och ta mig an dem. Liksom en herde tar sig an sin hjord när han är bland sina får, som varit skingrade, så skall också jag ta mig an mina får och rädda dem. (...) De förlorade skall jag söka upp, de som gått vilse skall jag föra tillbaka, de sårade skall jag förbinda, och de svaga skall jag stärka. (Hes. 34:11–12, 15–16)

Nöden är stor och många får behöver föras hem till det rätta fårahuset. Detta liknar Jesus med en stor skörd som behöver inbringas. Till detta behövs många arbetare, trogna underherdar i den store herdens tjänst som utför hans uppdrag. Vi ser i versen omedelbart efter vår predikotext att Jesus sände ut apostlarna för att predika ordet. I vår tid fortsätter deras efterträdare i ämbetet detta uppdrag, genom att förkunna lag och evangelium till alla människor och förvalta sakramenten i enlighet med Guds instiftelse.

Det är dessa som Jesus talar om när han säger: *”Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.”* De som tar emot kyrkans kallelse till det heliga ämbetet har inte tagit vilken anställning eller tjänst som helst. Det är ett uppdrag från Gud själv, att vara en herde i hans fårahus. Det är ett arbete under den gode herden och i hans namn, och därför bär de titlar såsom ”kyrkoherde” och ”pastor”. Paulus sa till de äldste i Efesus: *Ge akt på er själva och på hela den hjord som den helige Ande har satt er som ledare över, till att vara herdar i Guds församling som han har köpt med sitt eget blod.* (Apg. 20:28)

Goda herdar och präster är som sådana som troget håller sig till Skriften, och förkunnar läran rent

och klart. De döper, ger avlösning och delar ut Kristi heliga kropp och blod såsom Gud har befallt. De bekämpar och vederlägger den falska läran för att den inte ska få någon rot i de heligas kyrka. Sådana lärare ska alltså varje kristen be om. Där kyrkan behöver hans arbetare skickar Gud sina hjälpare.

Församlingen kan förutom genom bön också understödja förkunnelsen och arbetet med sin tid och sina tillgångar. Alla kristna kan och ska vittna om sin tro, men de ska inte förkunna offentligt. Det är i Skriften en klar skillnad mellan de som är insatta som lärare i ämbetet och de som inte är det. Lekmannapredikan strider mot detta.

Där skörden fått sina arbetare och Guds Ord predikas, där kommer också frukten av detta. Men vi ska komma ihåg att det alltid är Gud som ger växten, inte genom människors idéer om nymodigheter som ska locka fler till kyrkan. Det är inte med ett för dagens samhälle modifierat budskap eller genom stor mänsklig vältalighet som själar vinnas för Kristus. Allt sådant får vi lämna åt den helige Ande, och hålla oss till det sunda evangeliet.

Må skördens Herre skicka goda arbetare till sin kyrka och inbringa en riklig skörd!

Amen.

Bön: O Herre vår Gud, du som från de döda har återfört den store Herden för fåren, vår Herre Jesus Kristus. Vi ber dig: Hjälp oss att höra hans röst och följa den. Låt inget i världen dra oss bort från honom. Lär oss att likt honom ha kärlekens omsorg om alla människor som behöver oss, och låt oss till sist få följa honom in i den stora glädjen där det evigt skall vara en hjord och en herde. Amen.

Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt Ord tröstar, lär, förmanar och varnar oss. Hans Helige Ande stadfäste Ordet i våra hjärtan, att vi inte må vara glömska hörare, utan Ordets görare, och dagligen tillväxa i tro, hopp, kärlek och tålmod, in-till änden, och bli evigt saliga. Genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Psalmer: 161, 119, 224, 362, 196, 195, 188, 428